



Arrest

nr. 203 770 van 14 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. STEVENS
Schuttersstraat 15-17
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. U bent geboren op (...) in de Poolse stad Poznan en bent dus minderjarig. Uw ouders, H. K. (...) (O.V. (...)) en M. M. (...) (O.V. (...)), verlieten Armenië in 1996 en vestigden zich in Polen. Waarom ze Armenië verlieten, weet u echter niet. In 2010 kwam u samen met uw ouders en uw broer, M. E. (...) (O.V. (...)), naar België omdat uw ouders van oordeel waren dat u en uw broer in België een betere toekomst zouden hebben. Op 16 april 2010 vroegen uw ouders vervolgens zelf asiel bij de Belgische autoriteiten. In augustus 2010 werd hun asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aangezien Polen overeenkomstig de Dublin II-

verordening verantwoordelijk was voor de behandeling van hun asielaanvraag. Uw ouders tekenden tegen deze beslissing geen beroep aan en keerden evenmin naar Polen terug. Jullie bouwden hier in België een leven op met de steun van verschillende organisaties en van andere Armeense families. Op 12 juli 2017 diende u samen met uw broer, die ondertussen meerderjarig geworden was, zelf een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U ziet uw toekomst namelijk in België, waar u ondertussen de taal geleerd heeft, school loopt en vriendinnen heeft. U bent zelf nooit in Armenië geweest en ziet er ook geen toekomst. Jullie hebben er immers geen plek om te wonen, u bent de taal onvoldoende machtig en u bent niet vertrouwd met de Armeense mentaliteit.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw Poolse geboorteakte en een schoolattest uit België neer.

B. Motivering

Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land waarvan u het staatsburgerschap bezit. Uit uw verklaringen blijkt dat dit in casu Armenië is (CGVS, p. 4 – Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, nr. 6a). Zodoende dient de door u ingeroepen vrees beoordeeld te worden ten aanzien van Armenië.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in geval van vestiging in Armenië, het land waarvan u het staatsburgerschap bezit, vreest dat u geen toekomst zal hebben en u het niet zal overleven (CGVS, p. 8). U heeft er immers geen huis, kent er niemand en u beheerst de taal niet volledig (CGVS, p. 8).

U slaagde er echter niet in een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Wat betreft uw verklaring dat u in Armenië geen woonst heeft (CGVS, p. 8), zij er vooreerst op gewezen dat dit een louter socio-economisch probleem is dat geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U verklaarde immers dat u geen woonst zou hebben omdat uw ouders in Armenië niets meer hebben en jullie ook niet op de hulp van jullie familie kunnen rekenen (CGVS, p. 9). U argumenteerde eveneens dat u in Armenië geen onderdak zou kunnen krijgen omdat dat daar niet mogelijk is. In Armenië leven er namelijk veel mensen op straat. In tegenstelling tot in België zullen jullie in Armenië bijgevolg niet onmiddellijk een woonst krijgen omdat er nog zoveel andere mensen op straat leven (CGVS, p. 9). Ongeacht het feit dat u deze verklaringen niet objectief kon staven, kan hieruit niet besloten worden dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op de Armeense overheid inzake huisvesting. Evenmin blijken hieruit zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers de intentie van de Armeense autoriteiten om burgers, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, redelijke huisvesting te ontzeggen en zo vervolgen of ernstige schade toe te brengen. Bijgevolg volstaat dit motief niet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Daarnaast riep u in dat u niet naar Armenië terug kan omdat u er geen toekomst zou hebben. U bent de taal immers niet voldoende machtig, kent er niemand en zou er verschillende jaren verliezen (CGVS, p. 8). Aangaande uw kennis van het Armeens moet vooreerst vastgesteld worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u op zijn minst een goede basiskennis hebt van het gesproken Armeens. Met uw ouders communiceert u namelijk zowel in het Armeens, Pools als in het Nederlands (CGVS, p. 5). U stelde zelf ook Armeens te kennen, maar niet zo goed (CGVS, p. 5-6). U kan Armeens spreken, maar niet schrijven (CGV, p. 8). Tijdens uw interview fungeerde u bovendien als tolk voor uw moeder, die het Nederlands zelf onvoldoende beheerste om haar opmerkingen met betrekking tot uw asielaanvraag in het Nederlands over te maken. U vertaalde daarom voor haar van en naar het Armeens (CGVS, p. 12). U maakte echter niet aannemelijk dat u het Armeens niet verder onder de knie zou kunnen krijgen. Gevraagd of u het Armeens niet verder zou kunnen leren, antwoordde u dat u het niet wist, maar dat u dat ook niet wil (CGVS, p. 8). Hieruit kan geenszins geconcludeerd worden dat u in de onmogelijkheid zou zijn om u het Armeens verder eigen te maken. Daarnaast stelde u dat u in geval van vestiging in Armenië niet in staat zou zijn zelf dingen te regelen, u geen vrienden zou kunnen maken en u jaren zou missen op school omdat u het Armeens onvoldoende beheerst (CGVS, p. 8). U maakte echter niet aannemelijk hoe dit in uw hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Vooreerst zij er andermaal op gewezen dat u een goede basiskennis hebt van het gesproken Armeens en u u zodoende op zijn minst mondeling uit de slag kan trekken. Daarnaast kan u voor het regelen van zaken als begeleide minderjarige ook terugvallen op uw ouders, die het Armeens allebei machtig zijn en tegen elkaar ook enkel Armeens praten, zoals blijkt uit de verklaringen van uw broer (CGVS broer, p. 5). Verder wierp u op dat u in Armenië niemand kent en u geen vrienden zou kunnen maken omdat u het Armeens niet volledig beheerst (CGVS, p. 8). Ook hier kan nogmaals verwezen worden naar uw goede basiskennis van het gesproken Armeens, waardoor u in staat bent mondeling contacten te leggen. Gevraagd waarom u van oordeel bent dat u geen

vrienden zou kunnen maken vanwege uw onvolledige kennis van het Armeens, legde u uit dat u in Europa geboren bent en daardoor helemaal anders bent dan. Het verschil zit hem volgens u in de manier van denken. Terwijl u bezig bent met wat u later gaat doen in uw leven, welke job u zal uitoefenen en wat u gaat studeren. In Armenië is dat helemaal anders en vraagt men zich af hoe men de dag gaat overleven, waar men brood zal halen en hoe men geld kan verdienen (CGVS, p. 8). Dit is voor u bij een eventuele vestiging in Armenië problematisch omdat dat volgens u betekent dat u vanaf uw 11de of 12de in Armenië zou moeten gaan werken en u zelfs zou moeten stelen. Dat is althans wat u meermaals gehoord hebt van mensen (CGVS, p. 9). Er moet vooreerst benadrukt worden dat dit slechts ongefundeerde beweringen zijn en u geen enkel document neerlegde dat uw verklaringen ter zake objectief kan staven. Daarenboven maakte u niet aannemelijk dat u dermate verwesterd zou zijn dat u niet langer in staat zou zijn om u aan de in Armenië gangbare wetten, regels en gebruiken te houden. U gaf in ditzelfde verband ook aan dat u zich in Armenië niet goed zou voelen omdat de mensen in Armenië anders denken (Vragenlijst CGVS, nr. 3.4 –CGVS, p. 10). U kon echter niet concretiseren waarom u zich daardoor niet goed zou voelen. U kwam niet verder dan dat het in Armenië helemaal anders is dan hier, uw vriendinnen ook helemaal anders zijn en u gewoon niet naar Armenië wil gaan. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt echter niet dat uw Europese manier van denken in uw hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in geval van vestiging in Armenië. Zodoende volstaat dit motief niet voor de toekenning van internationale bescherming. Ook uw advocaat wierp in dit verband op dat u nog nooit een voet in Armenië gezet heeft, u geen contact heeft met Armenië en alle informatie waarover u beschikt omtrent Armenië afkomstig is uit de media (CGVS, p. 13). Ook hij maakte echter niet aannemelijk hoe dit in uw hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in geval van vestiging in Armenië. Tot slot voerde u aan dat u in geval van vestiging in Armenië verschillende jaren zal verliezen omdat u het Armeens niet volledig machtig bent. U bent namelijk van oordeel dat het heel lang zal duren voor u Armeens leert, Armeens kan schrijven en naar school kan gaan en u vreest dat u daarna in Armenië misschien geen toekomst zal hebben (CGVS, p. 9). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een vestiging in Armenië bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat u niet aannemelijk maakte hoe dit in uw hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. U meent dat u in Armenië geen toekomst zal hebben omdat u in België naar school kan gaan, maar alles in Armenië geld kost en duur is. Erop gewezen dat schoolgaan ook in België geld kost, repliceerde u dat u in België geholpen wordt door verschillende organisaties en door andere Armeense families. Uw schoolboeken bijvoorbeeld worden in België betaald door een organisatie (CGVS, p. 9-10). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, bracht u doorheen uw verklaringen geen elementen aan die erop wijzen dat de Armeense autoriteiten, met de middelen waarover ze beschikken, de intentie hebben om burgers redelijk onderwijs te ontzeggen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. Zodoende volstaat ook dit motief niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u ook verwees naar de algemene veiligheidssituatie in Armenië. Op het nieuws ziet u immers dat er in Armenië mensen op straat leven, er diefstallen gebeuren en schietpartijen plaatsvinden. U vreest dat dergelijke zaken u bij terugkeer naar Armenië eveneens zouden overkomen (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 – CGVS, p. 10). Vooreerst zij erop gewezen dat het louter verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Armenië onvoldoende is om in uw hoofde een persoonlijke vrees aannemelijk te maken. De algemene veiligheidssituatie in Armenië is immers niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Armenië louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen. Bijgevolg bent u ertoe gehouden uw persoonlijke vrees in concreto aannemelijk te maken. Welnu, uw vrees om in geval van een uitreis naar Armenië op straat terecht te komen, werd hierboven reeds besproken. De door u ingeroepen vrees om in Armenië het slachtoffer te worden van diefstal of een schietpartij is onvoldoende concreet en persoonlijk om een internationaal beschermingsstatuut te rechtvaardigen. Erop gewezen dat er ook in België schietpartijen en diefstallen gebeuren, repliceerde u namelijk dat mensen in België in dat geval geholpen worden, maar er in Armenië niets is. Gevraagd waarom u van mening bent dat mensen in Armenië niet geholpen worden, argumenteerde u dat u dat ziet. Indien mensen in Armenië geholpen zouden worden, zouden mensen zich in Armenië niet op straat bevinden, zouden zulke dingen niet gebeuren en zouden mensen Armenië evenmin verlaten om in een ander land te gaan wonen (CGVS, p. 10). Dit is echter slechts een blote bewering, die u met geen enkel objectief document kon staven. Uit het loutere feit dat er in Armenië mensen op straat leven, er schietpartijen plaatsvinden en er diefstallen gebeuren kan bovendien bezwaarlijk geconcludeerd worden dat de Armeense autoriteiten niet ter wille of bij machte zouden zijn om burgers te beschermen. De bescherming die de nationale overheid biedt, dient immers

daadwerkelijk te zijn, maar moet niet absoluut zijn en houdt geen resultaatsverbintenis in. Hieruit kan evenmin geconcludeerd worden dat er in uw hoofde bij vestiging in Armenië sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit noch dat u niet op de bescherming van de Armeense autoriteiten zou kunnen rekenen indien u toch slachtoffer zou worden van een diefstal of een schietpartij.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Poolse geboorteakte en een schoolattest uit België) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten respectievelijk slechts informatie aangaande uw identiteit en schoolloopbaan, maar geen informatie aangaande de door u ten aanzien van Armenië ingeroepen vrees.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel stelt verzoekende partij dat er sprake is van machtsafwendings. In een vierde en laatste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge van samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad bemerkt vooreerst dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij de Armeense nationaliteit heeft (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 10/01/2018, p. 4; administratief dossier, stuk 9, verklaring DVZ, nr. 6a). De Raad wijst erop dat haar vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land waarvan verzoekende partij het staatsburgerschap bezit, *in casu* Armenië.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met het feit dat haar ouders in 1996 Armenië hebben verlaten om zich te vestigen in Polen en dat verzoekende partij in Polen werd geboren. Zij heeft dan ook nooit een voet in Armenië gezet, heeft er geen plek om te wonen, is de taal niet machtig en is niet vertrouwd met de Armeense mentaliteit.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit een lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met deze door verzoekende partij opgeworpen bezwaren tegen een terugkeer naar Armenië, doch op uitgebreide wijze motiveert dat nergens uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat deze elementen in haar hoofde aanleiding zouden geven tot een intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. De Raad meent dat verzoekende partij in bovenstaand betoog dan ook niet verder komt dan het louter herhalen van haar asielmotieven, hetgeen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij *“hier de nodige studies heeft aangevat en zij ook de nodige diploma’s heeft verzameld waardoor zij hier in België haar talenten kan verder uitwerken hetgeen niet kan wanneer zij zou worden teruggebracht naar Armenië”*, duidt de Raad erop dat, hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een vestiging in Armenië bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt hoe dit in haar hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Zodoende volstaat ook dit motief niet om haar nood om internationale bescherming aannemelijk te maken.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij betoogt dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM wanneer zij zou worden overgebracht naar Armenië nu zij daar volledig alleen zal komen te staan aangezien haar ouders in België verblijven en zij ook geen contact meer hebben met hun familie in Armenië, bemerkt de Raad dat de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. X; RvS 12 maart 2008, nr. X).

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 7 en 8), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 10 januari 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Opdat er van machtsafwending sprake kan zijn, moet het ongeoorloofde kenmerk het enige doel van de bestreden beslissing geweest zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet het minste element aanbrengt waaruit blijkt dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing.

2.2.9. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT